

Nr 624

Av herr **Elofsson, Gustaf, m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om investeringsavgift för år 1957, m. m.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 188 av den 19 oktober 1956 föreslagit riksdagen att antaga förordning om investeringsavgift för år 1957.

Då denna förordning innebär ett utsträckande av skyldigheten att erlagga investeringsavgift under ett tredje år, torde det finnas anledning att närmare överväga, om icke den relativt långa tid denna avgiftsskyldighet förelegat medför särskilda konsekvenser, som kan föranleda särbestämmer eller undantag från skyldigheten.

Under förvärvskällan rörelse förekommer ofta att färdigställande av en investering måste utsträckas över flera år. Om en rörelseidkare, innan tidpunkten för ikraftträdandet av den första förordningen om investeringsavgift, den 16 januari 1955, träffat avslut om inköp av en del, t. ex. maskiner, för en planerad nyinvestering och färdigställandet av densamma beräknas endast ta ett år, men detta på grund av investeringsavgiften under 1955 blev uppskjutet, åsamkas rörelseidkaren en ränteförlust för redan verkställda investeringsutlägg, men denna uppgår icke till den merkostnad, som avgiftens erläggande inneburit. Även om han, på grund av den under 1956 förlängda förordningen om investeringsavgift, uppskjuter färdigställandet ytterligare ett år, blir ränteförlusten knappast större än 12 %, men ett uppskjutande under ett tredje år på grund av den föreslagna avgiften för 1957 innebär vid nuvarande ränteläge en avsevärt större ränteförlust än investeringsavgiften 12 %.

Av än större betydelse är, att då 1955 års avgift beslöts det klart uttalades, att densamma var avsedd att vara *tillfällig*. Den rörelseidkare, som före den 16 januari 1955 delvis gjort avslut om investeringar och kanske vidtagit andra åtgärder för den planerade utbyggnaden eller utökningen av rörelsen måste, om anläggningstiden beräknats till mer än ett år och i varje fall om den beräknats till mer än två år, ha räknat med att han icke skulle drabbas av investeringsavgift, då enligt allmänt vedertagen köpmannased hans investering först 1957 kommer att upptagas på konto för färdigställda tillgångar.

Ett i gång varande företag kan ju till icke oväsentlig del kompensera extrakostnaden för investeringsavgiften genom att densamma får avdragas från nästa års rörelsevinst, men ett nystartat företag, vars rörelse icke

påbörjats, kan ju icke räkna med någon vinst de första åren, då ju underskotten under anläggningstiden först skall utjämnas. Det synes icke skäligt att ett sådant nystartat företag belastas med en investeringsavgift, som rörelseidkaren icke rimligen kan ha kalkylerat med, då han 1955 beslöt att fullfölja den påbörjade investeringen. Då han f. n. på grund av kreditrestriktionerna har stora svårigheter att erhålla lån, som möjliggör fördelningen av avgiften på flera år, föreligger dessutom i många fall risk för att avgiften kan orsaka att nya företagare kommer på obestånd.

Ännu ett skäl för att medgiva frikallelse från investeringsavgiften i detta specialfall är, att någon ytterligare investeringsbegränsning, som avses med förordningens förlängning, icke i detta fall vinnes, då ju investeringen redan är gjord i god tro att den skulle bli avgiftsfri.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av förslag till förordning om investeringsavgift för 1957 måtte besluta

att från skyldighet att erlægga investeringsavgift frikalla sådan rörelseidkare, som före den 16 januari 1955 gjort avslut om vissa investeringar för viss anläggning, vilka sedan kompletterats genom ytterligare investeringar för att färdigställas under 1957 och avser denna frikallelse endast *nya rörelser eller företag*, som är helt beroende av denna nyanläggning och icke har annan i gång varande rörelse; samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta erforderlig lagtext.

Stockholm den 7 november 1956

G. Elofsson

Vä

And. E. Johansson

Borås

Axel Mannerskantz

Ebbe Ohlsson

Sten Akesson